

ROCKSTAR
ENERGY DRINK

MOJE CESTA NA
DAKAR
LIBOR **PODMOL**

Moje cesta na Dakar

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Libor Podmol
Moje cesta na Dakar – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**MOJE CESTA NA
DAKAR
LIBOR PODMOL**

DENÍK LIBORA PODMOLA 3

OBSAH

PROLOG	A POTOM ZEMŘEME... 6
KAPITOLA 1	SRÍ LANKA 11
KAPITOLA 2	LEIPZIG KINGS OF EXTREME 52
KAPITOLA 3	TRÉNINK VE ŠPANĚLSKU, PRVNÍ MS V BERLÍNĚ A MASTERS OF DIRT TOUR 66
KAPITOLA 4	PRVNÍ MS V BERLÍNĚ 2019 84
KAPITOLA 5	MASTERS OF DIRT: RAKOUSKÁ TOUR 93
KAPITOLA 6	SALCBURK 106
KAPITOLA 7	ACH TEN MNICHOV! 111
KAPITOLA 8	MNICOVSKÁ NEMOCNICE 138
KAPITOLA 9	VŠUDE DOBŘE, DOMA NEJLÍP 152
KAPITOLA 10	ROCK'N'RIDE 164
KAPITOLA 11	GLADIATOR GAMES 174
KAPITOLA 12	SOFIE 185
KAPITOLA 13	NOVÁ DAKARKA A ZÁSADNÍ KONTROLA 188
KAPITOLA 14	MISTRÁK V ENDURKU, PRVNÍ ZÁVOD OD ZRANĚNÝCH NOHOU ANEB KLOUZAČKA BAHENNÍ 196
KAPITOLA 15	TISKOVKA DAKARSKÁ 214
KAPITOLA 16	SRBSKO, PRVNÍ RALLYE SOUSTŘEDĚNÍ S TÝMEM 218
KAPITOLA 17	POPRVÉ PO ZRANĚNÍ NA FMX 230
KAPITOLA 18	ŘECKO, MOJE PRVNÍ RALLYE 236
KAPITOLA 19	BAJA POLAND 254
KAPITOLA 20	ROCK'N'RIDE 2020 A FMX SHOW V ITÁLII 258
KAPITOLA 21	BACKFLIP NA DAKARCE A ANDALUCÍA RALLY – KVALIFIKACE NA RALLYE DAKAR 266
EPILOG	ŽIVOT JE CESTA 276

*Věnuji všem, kteří se snaží žít život naplno, a i když to občas vypadá
všelijak, nikdy nepřestávají věřit, že „za každým mrakem čeká slunce“.*

PROLOG **A POTOM ZEMŘEME...**

Tak zní nadpis mého včerejšího instagramového příspěvku. Vlastně to je název poslední kapitoly motivační audioknihy, kterou jsem poslouchal osamocen v mé dodávce s hvězdou na čele cestou na další zastávku rakouské Masters of Dirt Tour. Tentokrát jsem měl namířeno do Grazu, kde jsme v tamní vyprodané Stadthalle měli opět nalít divákům adrenalin do žil při ukázkách toho nejlepšího z extrémních sportů a společně s jezdci z celého světa zažít emoce, srandu a pocit euforie, když vám tleská 10 tisíc lidí... Anebo taky prostě být o víkendů s lidmi, kteří mají stejné myšlení jako já, řeší podobné problémy a v naší „práci“ balancujeme na hraně mezi životem a smrtí, i když si to nikdo z nás vlastně nepřipouští. Je to prostě náš druh. Druh extrémních sportovců.

Svou poslední knihu *Deník Libora Podmola 2* jsem vydal před pěti měsíci a pro mou velkou radost se těší značnému zájmu. Recenze od vás čtenářů mi opravdu dělají radost. Ono vydat a napsat takovou knihu není zas tak úplně sranda (moje poslední kniha měla 440 stran, obsahovala 26 videí a 12 mých nejoblíbenějších citátů, tedy ke každé kapitole jeden). O tom vám může vyprávět hlavně moje žena, jež musela zvládat domácnost, zatímco já se doma každé dopoledne po cvičení či ranní józe zavíral do pracovny a makal na dokončení své druhé knihy. Hlavně tedy poslední dva měsíce před uzávěrkou. Člověk na dokončení knihy potřebuje pevnou vůli, kterou – jak si troufnu říct – jsem si vypěstoval ve své sportovní kariéře, jelikož ve sportu je vůle potřeba. Bez ní bych zřejmě nezískal 10 medailí z mistrovství světa, nebyl bývalým mistrem světa či se v roce 2013 nestal prvním neamerickým jezdcem, který v moto disciplíně přivezl domů z americké olympiády extrémních sportů XGames zlatou medaili. Teď už mi visí doma na zdi z XGames placek osm. Asi i díky vůli držím rekord v počtu sesbíraných medailí z FIM mistrovství světa freestyle motocrossu, stejně jako jsem držitelem největšího počtu medailí na XGames v disciplíně step up.

To říkám bez jakékoli namyšlenosti či pocitu nadřazenosti, spíš jen aby bylo vidět, že se profesionálním sportem už nějakých 14 let živím. Nicméně na svoje úspěchy jsem hrdý a pevná vůle měla na každé medaili velký podíl.

Druhá nejdůležitější věc po pevné vůli je deadline, tedy datum, dokdy musíte knihu odevzdat. Datum, do kterého prostě stihnete věci, které chcete do knihy vložit. Připravenou knihu s popsanými obrázky, uploadovanými videi do appky, textem po korektuře (ta je u mě prý hodně potřeba, jak mi paní korektorka dává vždy tak trošku sežrat – je to zřejmě dáno, jak říkám, mým „abstraktním“ stylem psaní, rukopis si po sobě moc nečtu, chci, aby v něm byly moje pocity a emoce, a tak když se rozepíšu, občas mi mozek jede rychleji než prsty na klávesnici), vymyšlenou a upravenou obálkou knihy spolu s anotací, která knihu vlastně prodává víc než celý její obsah. Takhle to bylo aspoň u prvních dvou knih.

Je to vlastně jako v té audioknize, kterou jsem poslouchal tuhle v autě cestou na M.O.D. Pro svůj šťastný život potřebujete mít pevnou vůli, jít si za svými sny a být si vědomi toho, že tu všichni máme nějaký deadline.

Ano, přátelé, všichni umřeme.

Vím, že je nepříjemné si to připustit, ale je to tak. To, že si člověk uvědomí, že jednou zemře, by vám automaticky mělo dodat energii a sílu žít svůj život naplno. Nečekat na nic, žít teď a tady, protože žádné zítra už být nemusí...

Myslím, že už v minulé knize jsem se rozepisoval o problému „čekačů“, tedy lidí, kteří na své štěstí čekají. Říkají si: „až dodělám školu, začnu žít“, „až mě povýší, bude vše jinak“, „až se narodí děti“, „až odrostou děti“, „až bude po zkoušce“, „až zdědím tohle po dědovi“, „až bude po sezóně“, „až doplatím hypotéku“, „až dopíšu knihu“, „až, až, až, až...“ Ne ne, přátelé, žádné AŽ. Život je teď a tady a nic víc už nebude! Neodkládejte to, jelikož život ubíhá mílovými kroky a nikdo z nás neví, kdy je ten jeho vlastní deadline. Stejně si pak člověk nakonec uvědomí, že největší zážitek byla ta cesta jako taková...

Kdybych si neuvědomoval deadline své knihy a nedělal bych na ní slovo za slovem, den za dnem, kapitolu po kapitole s pevnou vůlí a vidinou termínu, nikdy bych to zřejmě nedotáhl do konce. Nechal bych to na příští rok, protože teď jsem měl dobře rozjetý seriál MS, bylo hodně práce kolem našich exhibic Podmol Bros, připravovali jsme se s bratrem jako první Češi na dvojité salto v pražské O2 aréně, naše nová kolekce oblečení a doplňků PB byla na cestě a samo sebou povinnosti, jež sportovce vážou k jeho sponzorům, taky zabírají čas. Je toho prostě dost, a to mluvím jen o své „práci“, která je pro mě důležitá, ale rozhodně ne tolik jako má rodina a děti. Ta dvě malá stvoření, k nimž mé srdce hoří láskou neskonalou, jsou motivací pro většinu věcí, co dělám, a když už občas nemůžu či potřebuji dodat odvalu, dám pusku na obrazovku mobilu, kde si najdu

fotku svých dětí (před každým závodem takhle líbám iPhone). A pokud je mám nablízku, dojdou si pro obejmutí, které mě spolehlivě nabije.

Najít si čas i na svou ženu je taky důležité, jelikož „ženy treba lúbit“, jak se zpívá v jednom mém oblíbeném songu. Tím chci říct, že ani doma se nezlákám. Nicméně jsem si dokázal jít za svým cílem a druhou knihu vydal. A pak to přijde. Ten pocit, když ji konečně držíte v ruce...

A vlastně nezáleží na tom, jestli se jedná o knihu, medaili, povýšení v práci, dostavený domek, letenku do vysněné destinace, titul mistra světa, bakalářku... Je to jedno. Jde o ten pocit. Pocit, že jste to dokázali! Jen vy sami! Svou vlastní tvrdou prací, cílevědomostí a odhodláním jste to dokázali! Dosáhli jste svého cíle. Cesta byla zajisté trnitá a namáhavá, ale vy jste to nevzdali, a posunuli se tak do dalšího levelu v téhle videohře života. A i když tak vlastně jedna cesta končí, jiná začíná a takhle to jde pořád dokola.

V den, co jsem pokřtil svou druhou knihu, jsem bok po boku s mým bratrem před vyprodanou pražskou O2 arénou skočil dvojité salto, vydali jsme novou kolekci oblečení PB a víkend nato jsem si na posledním závodě oficiálního Mistrovství světa Freestyle Motocrossu v čínském Shenzhenu vyzvedl bronzovou medaili za sezónu 2018. Bylo to skvělý, namáhavý a nezapomenutelný, ale člověk si po velkých výkonech musí umět odpočinout.

Z Číny jsem se domů vrátil na dva dny jen proto, abych ženě pomohl zabalit věci, a zmizeli jsme spolu s dětmi na dva měsíce na Srí Lanku. Odpočinek! Ano, to jsem potřeboval. Hodně jsem četl, meditoval, přemýšlel, surfoval, vstával brzy a pozoroval východy slunce nad vlnící se hladinou oceánu. Plácal jsem s mými ratolestmi hrady z písku, jedl čerstvé ovoce a zíral do nebe. A tam mi to došlo.

Chci jet rallye Dakar. Je třeba ze snu jménem Libor Podmol na Dakaru udělat cíl Libor Podmol na Dakaru. Nechci být nadále dakarským „čekačem“, sám sebe ujišťovat, že jednou Dakar pojedou. Až ukončím FMX kariéru, až budu mít více času, až budu mít více peněz, až přijde ten správný čas, až, až, až... Vždycky se najde důvod, proč to odkládat.

Víte, ani já nevím, jak dlouho tady budu. O rallye Dakar už přemýšlím delší dobu, byl jsem se tam dokonce i podívat, jak se můžete dočíst v mé minulé knize, ale nikdy jsem opravdu nezačal konat. Ono o něčem přemýšlet ještě nic moc neznamená.

Mám spoustu známých (a určitě je máte taky), kteří plánují tohle či tamto a mluví o tom, jak ten jejich projekt bude super, a tak moc ho promýšlejí, až jim

dojde energie, vůle či síla a nakonec z jejich snu sejde úplně. Když něco chcete, je třeba začít konat. Třeba i trochu neprakticky, ale začít...

A tak jsem po návratu ze Srí Lanky začal a tím vyslal zprávu do vesmíru, že do toho Dakaru jdu. Obvolal jsem přátele, kteří by mi mohli pomoci s touhle misí, kontaktoval týmy a pomalu, ale jistě si dělal představu o tom, jak by mohl tenhle můj rallye projekt nakonec vypadat. Začal jsem si vytvářet svůj tým lidí a tahle skládačka se krok po kroku dávala dohromady. Po pár měsících, tedy někdy koncem dubna, už vše vypadalo celkem jasně. Plácnul jsem si s jedním z českých týmů (MRG), kde jsem si utvořil takový svůj tým v týmu. Měl jsem svého manažera a rádce, naplánovanou fyzickou přípravu, motorku na přípravu i objednanou motorku na rallye. Musí se to objednávat hodně dopředu, jinak ji totiž neseženete. Vyrábí se jich jen pár, na objednávku, a i tak se nikdy nedostane na všechny. Nejdřív jsou zásobeny tovární týmy, pak týmy menší a až nakonec soukromníci.

V hlavě jsem měl tréninkový plán, nové partnery i stávající partnery, kteří se mi rozhodli s mým dakarským dobrodružstvím pomoci (ano, Dakar je drahej), i naplánované menší rallye jako přípravu.

Věřte mi, šla mi z toho hlava kolem. Příprava na Dakar je práce na plný úvazek, ale nesmíme zapomenout, že mou hlavní prací byl stále freestyle motocross na té nejvyšší úrovni.

Po návratu ze Srí Lanky jsme hned s naší PB show odjeli do Německa, kde jsem odstartoval další sezónu saltem vpřed. Pak následovalo Španělsko a trénink na závodní sezónu. První MS se jelo koncem února a já bral bronzovou medaili, pak následovala tour exhibice Masters of Dirt po Rakousku. Všechno makalo a já taky makal jako fretka, trochu uhoněná, ale šťastná fretka.

Po pár víkendech se blížilo další MS freestylu, tentokrát v Mnichově. Byl konec dubna, počasí se zlepšovalo a my v Praze plánovali velkou tiskovou konferenci s názvem „Podmol pojede Dakar!“, která se měla uskutečnit tři dny po mém návratu z Mnichova.

Počkat, „měla“? Ano, měla... V Mnichově jsem totiž musel zůstat o pár týdnů déle. Závody probíhaly celkem standardně, i když jsem pocítoval jakousi únavu. Poslední týdny byly perné, a dokonce i v den závodu jsem musel řešit design motorky a dresu na připravovanou dakarskou tiskovku. Na tenhle závod jsem poprvé v kariéře nastupoval s novým motorem o obsahu 300 ccm, tedy silnější motorkou než standardně. Kvalifikací jsem se prodral do finále a spolu

s bratrem jsme stihli vyhrát vložený synchro contest (závod dvojic). Před finálem jsem se cítil unavený a věděl jsem o tom. Celou finálovou jízdu jsem se snažil vědomě dýchat a vyvarovávat se chyb, jež by mě stály síly. Jízdu jsem odjel bezchybně a už jsem se skoro viděl na stupních vítězů, ale čekal mě poslední skok večera, první bodyvarial na třístovce...

Do odrazové rampy jsem najel nechtěně o něco rychleji, než jsem na tříkilču chtěl, a dal si tak míň plynu v rampě, abych dopad úplně nepřeletěl. No a to asi byla ta zásadní chyba. Motorka se ve vzduchu překlopila na přední kolo a já z ní musel v desetimetrové výšce seskočit. Ve vzduchu jsem si uvědomil, jak je tahle hlína zatraceně blbá na pády, a snažil se jako kočka přetočit na nohy, což se dařilo, ale rotace z bodyvarialu mě dál přetáčela. A tak jsem sice na nohy dopadl, ale čelem vzad.

Při prvním dotyku hlíny jsem cítil, jak se mi lámou obě nohy. Udělal jsem ještě pár kotrmelců a zůstal ležet na zemi. Celá aréna jako by ztichla a ke mně už sprintují zdravotníci spolu s mým bratrem. Připadal jsem si jak ve filmu. Při svých zkušenostech jsem už věděl, že tenhle biják nejde přetočit nazpátek, i kdybych se snažil sebevíc.

Po chvíli mě za potlesku odnesli na nosítkách ven z arény a já si uvědomil, jak je tímhle mým počinem všechno pryč.

Dakar, 11. medaile z MS, mediálně významný přeskok Taxisova příkopu, ale i XGames, na kterých jsem pro tento rok opravdu chtěl urvat zlatou. Jako mávnutím proutku bylo vše pryč. Už není kam spěchat, teď už chvíli nikam nepoběžím.

Při psaní těchto řádků jsem stále v Mnichově. Je pátek, dva týdny po mém pádu. Mám za sebou dvě operace a dnes jdu na třetí, poslední operaci – pravačky. V interview, kterých jsem dal z nemocničního lůžka spousty, často vtipkuju: „Když chcete boha rozesmát, naplánujte si něco...“

Svoje předchozí knihy jsem psal vždy od začátku roku a ani můj třetí deník nebude začínat jinak. Pojdme se tedy vrátit na slunnou Srí Lanku a já vám tenthle příběh budu vyprávět. A jak a kdy skončí? To opravdu nevím, zatím ležím v Mnichově a z pravé nohy mi stále ještě kouká železná konstrukce... Nicméně něco uvnitř mi říká, že to bude stát za to. Tak pojdte, přátelé, tohle dobrodružství prožít společně se mnou.

KAPITOLA 1 **SRÍ LANKA**

Je konec listopadu 2018 a já se vracím domů z posledního eventu tohoto roku. Byl to závod mistrovství světa v Číně a já si domů vezu FIMáckou bronzovou medaili za tuhle sezónu. Moji desátou. Víte, pamatuju si, jak jsem se jako malej kluk ptal svýho táty, která z jeho trofejí je pro něj nejcennější. Jelikož i můj otec byl (tragicky zahynul, když mi bylo 14 let) profesionální závodník a hvězda českého endura, měli jsme doma spoustu nablýskaných pohárů a medailí. On mi však vždy ukázal dvě malé bronzové medaile s nápisem FIM. Když jsem byl malej, moc jsem nechápal, jak můžou zrovna tyhle dvě nijak extra vypadající placky být otcovou největší chloubou. Vždyť přece spousta ostatních pohárů či trofejí vypadala mnohem lépe... Ale teď už malej nejsem a už jsem to pochopil. Nejde o to, jak trofej vypadá, ale co představuje (stejně jako u lidí nezáleží na obalu, ale na tom, co se skrývá uvnitř). Medaile z MS je důkaz toho, že jste měli dobrou rok. Ne závod či víkend, ale celý rok. Anebo ten rok třeba ani nebyl úplně ideální, ale vy jste se vždy dokázali na závod MS připravit. V mnoha sezónách jsem se potýkal s nějakými problémy či různými zraněními a nebylo to jednoduchý. Třikrát jsem „přišel“ o titul nějakým pádem či zraněním, protože jsem jezdil na hranici možností, ale na tu dvojku či trojku to nakonec vždy stačilo. Nakonec jsem tedy pětkrát vicemistr světa, čtyřikrát bronzovej a jednou mistr světa. Nikdo v historii našeho sportu jich nemá tolik jako já. A teď tu je desátá medaile...

Při psaní těchto řádek už vím, že víc jich asi nebude, a přiznám se, trochu mě to štve. Vzdát se něčeho, co bylo vaším kariérním smyslem posledních 14 let, není úplně jednoduchý. A ještě k tomu když nemusíte a je to čistě vaše rozhodnutí. Ale život je neustálý pohyb kupředu. A tak i já teď mám doma místnost plnou nablýskaných trofejí a velkých pohárů, a až se mě můj syn jednou zeptá, která trofej je nejcennější, ukážu mu na tu malou skříňku v rohu místnosti, kde leží oněch 10 medailí s nápisem FIM. (V té skříňce je taky zamčeno mých sedm medailí z XGames, které pro mě mají obdobnou hodnotu, ale s XGames zatím končit nehodlám, tak o tom zas jindy.)

FMX Gladiator Games 2018 v pražské O2 areně. Tohle je náš chrám a náš největší domácí event. Jeden ročník, myslím v roce 2012, se podařilo arenu vyprodat dvakrát za sebou a FMX zhlédlo za jeden den více než 30 tisíc diváků. Dodnes jde o rekordní návštěvnost.

Gladiátoři v šatně; ten v té bílé mikině jsem já, kolem sedí jezdcí z celého světa. Vepředu Martin Koreň nám vysvětluje, jak bude celý den probíhat.

Před jízdou bratrovi vždy zatejuju ta jeho vypadávající ramínka...

Trochu se zahřát a protáhnout před ježděním je důležitou součástí každého sportu.

Zahřát motorku v podzemních chodbách O2 areny...

A jdeme na to! Tady trik 9 o'clock nac.

Heel clicker flip. Většina názvů triků FMX dává smysl, třeba jako tady ten. Heel je pata a click je prostě nějaké to cvaknutí. Když si pak člověk takhle pleskne nohama, je to heelclicker.

Cordova Flip

O letadélku Káněti aneb rock solid indy.

Cliffhanger. Tenhle trčček byl jedním z prvních, který mi hodně šel, a jako jeden z prvních v Evropě jsem ho posunul do base jumpu – to znamená, že se při cestě zpět z triku nedotknete rukama řídek a dopadnete bez držení.

No foot can flip. Tenhle backflipový trčček mě poslední dobou hodně bavil...

A tady cliffhanger flip, vlastně to stejné, jen vzhůru nohama. Řeknu vám, ten pocit, když visíte za kotníky pod motorkou, je teda něco...

Trik tsunami a česká vlajka. Takhle jsem zakončoval svůj signaturní trik, který jsem vymyslel a udělal jako první na světě – surfer flip (před odrazem nemám nohy na stupačkách, ale na sedačce).

Bodyvarial california roll se v pražské O2 areně skáče na dopady ze dřeva, arena je malá, a nemáte tak moc místa na dobrždění. Můj bratr, který si tam na loňském ročníku o zeď zlomil nohu, a Martin Koreň (ten zase před pár lety tři obratle) by mohli vyprávět. Do toho ten bodyvarial je prostě vždycky o nervy...

Tomuhle triku se v Americe říká sidwinder a v Evropě flinstone. Ani nevím, proč má dva názvy. Jeden můj kamarád tenhle trik zbožňoval a říkal mu večerníček. Je to vlastně jednoduché: prostě se rozběhnete vedle motorky, a čím déle dokážete běžet, tím lépe. Jen pozor, aby vám neujela...

Při finálové jízdě se mi zasekl tlumič řízení – štěstí bylo, že na GG se nejedí na čas, ale na počet skoků. Tak jsem mohl přibrzdit u Veesy, který mi ho utáhl, a já pokračoval dál. Jsou to celkem nervy, když vás sleduje 15 tisíc lidí, mechanikovi se klepou ruce a vás čeká nejnebezpečnější trik jízdy, california roll.

Na závěr večera přišel ještě jeden double stresík. První double backflip pro mě i pro bratra. V jeden čas. Vedle sebe. Před naplněnou arenou. První dvojitě salto, které v historii FMX udělal český jezdec, je tu a rovnou dvakrát!

denit

BRIDGEMAX
VIR

jrd

BYDLENT
ER

A pak přijde ten pocit... Takový, který vám mohou dát jen extrémní sporty. Překonali jste strach, nezabili jste se, zužitkovali všechnu tu dřinu, kterou jste vložili do tréninku. Dali jste to. Tohle je čistá radost a štěstí sdílené s vámi, lidi...

Podmol Bros objímačka. Oba jsme v tu chvíli byli plní adrenalinu a vytemnění jako dvě leča. A pak nás běžel ještě poobjímat David Rinaldo, myslím, že to vypovídá o tom, jak pro tyhle chvíle žijeme. Tohle jsme my FMXeři, kluci, kteří létají na mašinách a rádi překonávají sami sebe.

Vyběhnout na dopad a pozdravit se s vámi...

V tu chvíli jsme šli bok po boku. Dva bratři, kteří překonali strach. Celá O2 arena stála, tleskala, burácela a my si připadali, jako kdybychom zachránili svět.

Hned po eventu se tradičně odebereme k našemu shopu pozdravit se s našimi nejněvčetnějšími fans. Podepsat jim třeba moje knížky a tak nějak jim poděkovat za to, že ten dnešek prožili s námi.

Dorazila pozdravit i skvělá, motivující Gábina, která po úrazu ze 4kolky sice skončila na vozíku, ale svou pozitivitou nabíjí všechny kolem sebe. Víím to, skočil jsem s ní backflip do molitanu... Bylo to díky super projektu Cesta za snem. Gabča je tak první handicapovanou Češkou, která se proletěla na mašině hlavou dolů...

Tak takhle vysmátěj jsem se vyfotil po vyhlášení vítězů MS v Číně – 10. FIM medaile z mistrovství světa. Tolik jich nedokázal posbírat nikdo v historii FMX.

Uf už sem se lekl, že jsem jí holku nechal na hotelu... 😂

Na letišti jsem trochu stresoval a „opět“ nemohl najít medaili. Tahle fotka je můj insta post. Bylo to vlastně vtipné připomenutí toho, jak jsem v roce 2010 dokázal na letišti v Brazílii ztratit zlatou medaili z MS. Občas holt věci ztrácím. Když jsem se tenkrát stal mistrem světa a na pražském letišti na mě čekali skalní fans s rodinkou, jejich první věta byla: „Tak nám ukaž tu medaili!“ A já s úsměvem odpověděl: „No, víte, já ji cestou asi někde ztratil...“

Na Gladiator Games mi došlo, že už jsem napsal dvě knihy, juchú! A vy držíte v ruce moji třetí. Děkuju!

A tak zamknu medaili do skříňky k ostatním, poděkuju vesmíru za tenhle rok, kdy se opět podařilo dovézt medaili z mistrovství světa i XGames (stříbrná Minneapolis), a běžím ženě pomoci dobalit pár posledních věcí, protože poprvé jako celá rodina jedeme na tropický ostrov. A to na Srí Lanku!

Na Srí Lanku se letí dvakrát šest hodin, což je celkem fajn a není to žádná hrůza. Letíme přes noc se zastávkou v Dubaji, kde si dáme věču (ta jídla v letadle moc nedávám), a pokračujeme dál na Cejlon, jak se Srí Lanka nazývala dříve. Cejlon byl oficiálním názvem až do roku 1972, kdy se přejmenoval na – a teď dávejte bacha – „Svobodná, suverénní a nezávislá republika Srí Lanka“. Celkem sebevědoměj název pro zemi, co říkáte? V roce 1978 se to pak změnilo na Srí-lanskou demokratickou socialistickou republiku.

Srí Lanka je ze 70 procent buddhistická, 13 procent tvoří hinduisté, 9 procent muslimové a 7 procent křesťané. I když je buddhismus velmi mírumilovný a mému srdci blízký, nezabránilo to občanské válce, která trvala nějakých 26 let až do roku 2009. V roce 2004 Srí Lanku zasáhla vlna tsunami způsobená zemětřesením v Tichém oceánu. Mezi občany ČR se vybralo 360 milionů korun

a naše humanitární organizace tam velmi aktivně pomáhaly. Tím si naše země udělala na Srí Lance velmi dobré jméno.

Divný, co? Lidi ze dvou nejmírumilovnějších náboženských směrů spolu válčí na mírumilovném ostrově 26 let. Věřte, nemůže za to ani náboženství, ani buddhismus či hinduismus, ale lidi. Těch pár extrémistů, kteří umějí strhnout slabší jedince kolem sebe, a jde se na to. Jedna strana začne a dál se už šíří jen pomsta.

Sám tomu nerozumím, jelikož ostrov i jeho obyvatelé na mě působí velice přátelsky. Při návštěvách buddhistických klášterů na vás totálně dýchají láska a mír, při krátkých rozhovorech s buddhistickými mnichy cítím štěstí, které jim kouká z očí, i když žijí velmi skromným životem. Kolikrát mám chuť zkusit žít jako oni. Pryč od uspěchaného světa mobilních sítí a honby za penězi.

To vše se dozvíme od řidiče, který nás veze z Kolomba (mezinárodní letiště a největší město; hlavní město Srí Lanky je Šrí Džajavardanapura Kotte, což je vlastně takové předměstí Kolomba) do Weligamy, která leží úplně na jihu a je surfařským rájem. Kousek od turistické Weligamy leží malá rybářská vesnička Gurubebila, která je naším cílem.

Cesta z letiště do naší vesničky trvá asi tři až čtyři hodky dle zácpy, vlastně přejedete celý ostrov ze severu na jih. Hned jak vylezete z letiště, dostane vaše tělo teplotní facku. (V Čechách je momentálně kolem nuly a tady mají celoročně 26–30 stupňů, což ve zkratce znamená, že než se dostanete do taxíku, máte čelo fest orosené.) Skočíte do svého odvozu (náš je starší ford transit, ale s klimatizací, takže výhra), dodávka pro devět lidí a v ní Podmolovi. No aspoň se můžeme roztahovat. Zprvu se musíte vymotat z Kolomba a tam vám dochází, že jste na tropickém ostrově. Provoz je totiž tak trochu šílený. Hodně se troubí a často se stává, že do pruhu pro jedno auto se snaží vecpat auta dvě až tři. No a pak tu máme tuk-tuky, ty se vecpou všude. Tuk-tuk je taková tříkolka pro přepravu hlavně lidí, ale vlastně všeho. Vepředu sedí řidič, který nemá volant, ale řídítko, a plyn přidává rukojetí stejně jako na motorce. Pedál na zemi je jeden, a to brzda. Tuk-tuk je tu kultura, a kdo nemá tuk-tuk, je tak trochu nýmand. A protože tohle vozítko patří k národní kulturní výbavě, tak si ty tuk-tuky tuněj a to vám občas hlava nebere. Jednou potkáte tuk-tuk s disco koulí a hudbou na plný pecky, jindy nasvícenej jako vánoční stromeček, občas tam mají zabudovanou i starou telku nebo neonový zářivky. Viděl jsem i bat-tuk-tuk (design Batmanovy káry – batmobil), růžovej ve stylu barbie. Designy jsou hodně kyčlovité, ale

každý majitel tuk-tuku je na ten svůj pyšnej. Hodně tu jedou „zkouřený“ tuk-tuky s designem Boba Marleyho a Jamajky, i když marihuana je tu celkem zakázána. Tuk-tuk je na Srí Lance nejpoužívanější dopravní prostředek a je to legenda, která by vydala na celou kapitolu.

Další, co je na kapitolu, jsou autobusy. Za ty dva měsíce jsem si uvědomil jedno pravidlo: autobus má vždycky přednost. Bez legrace, autobusy a autobusáči jsou dle mého názoru nejnebezpečnější věci na ostrově. Vozidla mají světle modrou barvu a často jsou dozdobena dalším ručním designem. Vždycky jsou narvaná k prasknutí. Plná čára pro ně neplatí. Často předjíždějí, jak to říct, no „na magora“, a nejlépe do zatáčky, do níž nevidí. Řeší to, taky jak jinak, klaksonem. Prostě autobus začne troubit a má přednost. Průser nastane, když z druhé strany jede taky autobus... Ale nějak záhadně jim to vychází, i když samo sebou ne vždycky. Další průser taky je, že autobusy jsou neustále ve spěchu a skluzu, proto i po vesnicích, kde je padesátka, jedou osmdesát, předjíždějí do zatáček a spěchají k zastávce, aby nechytlly zpoždění. Protože kterej autobus je dřív u zastávky se zákazník, ten prodává jízdenky. Když dorazíte druhej, na zastávce už nikdo nečeká a to se vám pěkně podepíše na výplatní pásce. No a v zemi, kde je průměrněj plat dva až pět tisíc korun měsíčně, to jde hodně znát, kolikrát tenhle busáček závod prohrajete.

Řidiči taky prý často mívají dvanáctihodinový směny, a aby neusnuli, někteří z nich žvýkají rostlinnou drogu paan (betelové sousto – žvýká se hlavně v jihovýchodní Asii, základem jsou plody palmy arekové, listy pepřovníku, hřebíčkovce, semena akácie a hašené vápno). Všechny tyhle věci si dáte v listu do pusy a žvýkáte. Po pár vteřinách nastává pocit euforie a osvěžení organismu. Ano, samo sebou jsem musel vyzkoušet. Jednou cestou z pláže jsem se zeptal mého tuktukáře, co to ti lidi furt žvejkaj a co to vůbec dělá.

Zprvu se mi smál a říkal, že to není pro turisty. (Jinak můj osobní tuktukář se jmenoval Soma a pocházel z naší vesničky. To bych vám taky doporučil, najděte si svého tuktukáře, když budete trávit čas na nějakém místě déle. Je to mnohem lepší. Zprv se s nimi nemusíte pokaždé dohadovat o ceně, když někam potřebujete, prostě mu napíšete a on přijede, a to vůbec nejdůležitější je, že víte, komu sedáte do tuk-tuku.) Nicméně po chvíli už jsme stáli u takové polotrafiky a obchodu se zeleninou a brali si dva zelené listy plné dalších bylinek. Soma mě pozval na list. Myslím, že list stojí v přepočtu asi pět korun nebo tak něco. Když jsme pak zastavili u našeho Dorianu (surf guest house), dělal jsem

všechno po Somovi, strkal si postupně ingredience do pusy a žvýkal. Zakrátko se mi v puse začaly tvořit brutálně červené sliny, huba mě pálila a přitom přicházel pocit takového rauše a motáku... No tak jsme se pochechtali a já odcházel lehce rozstřelenej s červenou pusou do našeho surf housu. Lehce se omámit je podle mě o. k., když pak tedy nemusíte řídit přeplněnej autobus a prodírat se tou šílenou dopravou. Nicméně je to droga a většina drog je pro lidi zlá, a tak když potkáváte časté uživatele paanu, častokrát mají černé nebo vypadané zuby (což dělá to vápno, které vám rozežere sklovinu a sliznice, díky čemuž se vám bylinné látky dostanou do těla). Takže vyzkoušet doporučuju, ale nějak extra si na tom ujíždět, to ne. Já sám měl paan jen jednou s tuktukářem a v autobuse jsem zatím ještě nejel, možná příště, ale určitě bude platit stejné pravidlo jak u paanu – vyzkoušet jasně, ale nějak si na těch busech ujíždět, to raději ne.

Mrknul jsem teď lehce na čísla, co říká Google, a ten mě utvrdil, že doprava na Srí Lance je holt extrémní sport. Mají tam něco kolem sedmi milionů motorových vozidel, v Čechách jich máme asi šest milionů. U nás na silnicích zemře ročně zhruba 500 lidí, na Srí Lance tři tisíce! Proto prosím, buďte na Srí Lance v dopravě opatrní, tohle je stinná stránka jinak božské země.

Když vyjedeme z města, dostaneme se na jedinou dálnici, kterou Srí Lanka zatím má a která vede právě z Kolomba na jih. Celkem jednoduše se tu rozhodnete, kdy si dáte pauzu, protože na dálnici je jen jedna pumpa s větším obchodem. A to pěkně v půlce trasy. Okolí dálnice ale lemuje krásná zelená tropická příroda. Palmy, rýžová pole, banánovníky, pomerančovníky a zeleň, opravdu krásně zelená zeleň, taková o odstín světlejší, než na kterou jsme zvyklí u nás. Rýže je tu číslo 1, jí se ke snídani, k obědu i k večeři. Národní jídlo je rice and curry, pokrm, který si celá naše rodina zamiluje. Žena Léňa nám ho pak občas bude vařit i doma. Je to vlastně mistička s rýží, ke které dostáváte různé druhy zeleniny a luštěnin na kari. A tak jsou rýžová pole všude kolem. Rozmáčená, bahnitá pole jsou pro nás Evropany exotikou, stejně jako by pro ně byla naše pole, která orají traktory. Na Srí Lance se většina polí obdělává ručně nebo s pomocí zvířat.

Za pár hodin dorazíme do Gurubebily. Do téhle rybářské vesničky jsem se dostal náhodou rok předtím v dubnu na deset dní při yoga and surf výletu a jaksi mi učarovala, proto sem teď vlastně jedeme na dva měsíce i s ratolestmi. Tentokrát v dubnu jsem se tu seznámil s Petrem, který spolu s domorodci provozuje surf guest house Dorian. V dubnu jsme do Dorianu chodili na pivo, čerstvého

Lehce zmačkaní po 12hodinové cestě.

Ani jsme nevybalili tašky a Lili šla na pláž.

Přírodní deštník...

Kravičky si stejně jako psi chodí po Srí Lance, kudy chtějí. Takhle jsme si je občas hladili na naší Coconut Beach.

Hrad z písku číslo 5 238.

Tohle je naše kokosová pláž.

Tady jsem si dal pár piv k obědu a usnul na pláži. Moje milované děti toho hned využily a zahrabaly mě.

Nakonec u Joshe stejně vyhrály díry. Těch jsme vykopalí tak 5 milionů.